správci škol atd. Že je tomu tak, podává se zejména z toho, že přídavky ty jsou započítatelné pro výměru výslužného, neboť přídavky do pense započítatelné nebývají podle ustáleného principu práva zaměstnaneckého spojeny s pouhými služebními výkony přechodnými. Naopak přídavky takové, jsouce součástkou služebního příjmu pravidelného, předpokládají ustanovení trvalé. Tento zákonný požadavek pak nemůže zajisté nahraditi pouhá zástupčí činnost oněch osob učitelských, které řídí školu toliko jure substitutionis, nezaujímajíce právního a služebního postavení, jaké poskytuje právní řád skutečným ředitelům škol. Názor ten podporuje i úvaha, že zák. č. 104/26 upravil positivně jen pravidelné služební příjmy učitelstva, a že proto nelze míti za to, že by byl chtěl činiti v § 15 z této zásady výjimku a požitek tam dotčený poskytovati i těm osobám učitelským, které vzhledem na své služební postavení ve školské službě nemohou míti nárok na ředitelský přídavek trvale. Ze všeho, co uvedeno, jde, že z důvodu pouhé zastupující činnosti na ředitelském místě osoba učitelská nemá nároku na ředitelský přídavek podle cit. § 15 uč. zák.

V daném případě byl st-l v době, o niž jde, jak je patrno z obsahu ustanovovacího dekretu, jako učitelský čekatel pověřen zatímní správou školy v P., a nemohla mu proto podle hořejších vývodů tato — toliko přechodná — služební činnost založiti nárok na požadovaný přídavek. Na tom nemění nic ani předpis posl. odstavce § 2 uč. zák., podle něhož ustanovení tohoto zák. o učitelích platí, pokud se v něm jinak nestanoví, i pro učitelské čekatele a učitele výpomocné, neboť § 15, přiznávaje, jak bylo svrchu vyloženo, ředitelský přídavek jen skutečným ředitelům, právě takovou odchylku stanoví.

Dovolává-li se posléze stížnost pro výklad ustanovení § 15 uč. zák. jí zastávaný předpisu § 3 zák. č. 251/22, který prý byl, nehledíc k číselné sazbě funkčního přídavku, převzat do § 15 uč. zák. doslovně v témž znění, takže věcně se od 1. ledna 1926 na nároku tam uvedeném nic nezměnilo, jest proti tomu poukázati na nález Boh. A 7727/29, kde bylo dovoděno, že učitel obecné školy, který, nebyv jmenován řídícím učitelem, byl toliko pověřen zatímní správou školy, nemá nároku na funkční přídavek podle § 3 odst. 1 zák. č. 251/22.

## Č. 10.709.

**Obecní dávky: Podléhají všeobecnému vodnému živnostenské místnosti, které již přes rok nejsou v provozu?**

(Nález ze dne 14. září 1933 č. 15.340.)

Věc: Firma »První česká sklárna, akciová společnost v K.« proti okresnímu úřadu v K. o všeobecné vodné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním rozkazem starosty v K. z 15. dubna 1930 byla st-lce vyměřena na rok 1930 všeobecná dávka z vodného ze 68 továrních místností po 20 Kč, celkem 1.360 Kč.

V odvolání namítala firma, že 34 místností jest přes rok mimo provoz, takže není tu objektu, který by mohl bráti vodu z veřejného vodovodu,

že proto místnosti ty nepodléhají dávce vzhledem k § 3 vzor. prav., jsoucích podkladem pravidel obcí K. usnesených, podle něhož může býti všeobecné vodné vybíráno jen z takových místností, které podle svého účelu jsou v užívání.

Odvolání zamítl žal. úřad v pořadí instancí z těchto důvodů: Pravidla jsou sdělána podle vzorných pravidel, vyhlášených jako dodatek I. vl. nař. č. 143/22 ve znění čl. I. vl. nař. č. 15/28. § 3 odst. 1 posléze cit. vl. nař. zní: »Základem pro vyměření všeobecného vodného je počet a účel místností«. V odst. 4 jest pak sazba všeobecného vodného různá a činí podle účelu místností buď 20 nebo 30 Kč. V pravidlech města K. však nečiní se v sazbách rozdílu mezi místnostmi s nižší či vyšší sazbou, nýbrž pro živn. místnosti jest stanovena sazba nižší (20 Kč), jako pro místnosti soukromé. Následkem této změny proti textu vzorných stanov nemá již významu ustanovení 1. odst. § 3 pravidel o účelu místnosti. Naproti tomu jest však v § 3 odst. 2 pravidel uvedeno, že všeobecné vodné vyměřuje se z každého jednotlivého bytu, jednotlivé místnosti nebo souboru místností téhož uživatele v témže domě. Mezi místnostmi z předpisu vodného vyňatými podle § 5 pravidel nejsou uvedeny místnosti, které v určité době nejsou v provozu. Ostatně bylo by třeba v pravidlech přesného vymezení pojmu místnosti nepoužívané a počítání doby, po kterou jest místnost nepoužívána, kdyby měly býti v pravidlech od všeobecného vodného osvobozeny místnosti nepoužívané.

Do tohoto rozhodnutí jest podána stížnost na nss.

Sporno jest, zda místnosti, v daném případě v závodě sklářském, které již přes rok nejsou v provozu, podléhají povinnosti všeobecného vodného.

Stížnost stojí na stanovisku, že podle pravidel města K. jest rozhodným pro povinnost všeobecného vodného účel těch kterých místností, jak stanoví § 3 odst. 1 pravidel: není-li však místnosti vůbec užíváno, není zde žádného účelu, tedy ani základu pro předpis všeobecného vodného, jak prý také nasvědčuje další znění odstavce 2 § 3 pravidel, kde se mluví o »užívateli místností«. Vytýká pak, že nesprávný jest názor nař. rozhodnutí, podle něhož pro posouzení povinnosti k všeobecnému vodnému ustanovení odstavce 1 § 3 dávk. prav. o účelu místností jest bezvýznamné, když dávková pravidla obce nemají nižší a vyšší sazby, nýbrž jednotnou sazbu pro vyměření všeobecného vodného, neboť odstraněno rozlišování způsobů užívání místností pouze pro výši sazby, neodstraněna však zásada tamže vyjádřená slovy: »základem pro vyměření všeobecného vodného jest účel místností«, že totiž místnosti musí býti vůbec užíváno, že musí míti tedy nějaký účel, má-li podléhati všeobecnému vodnému.

Výtka ta není důvodna.

Paragraf 3 odst. 1 vzor. pravidel vl. nař. č. 15/28 praví ovšem, že »základem pro vyměření všeobecného vodného je počet a účel místností«. Jak dalece a v kterých směrech je účel místností pro vyměření dávky rozhodným, to možno posouditi pouze podle pravidel. Tato pravidla přiznávají pak účelu místností vliv na vyměření dávky pouze v jediném směru, totiž co do sazby dávky ve smyslu odst. 4 § 3. Nelze proto vyvozovati z pravidel zásadu, že určitý účel, resp. používání místností k určitému účelu je také předpokladem, aby z místností těch dávka vů-

bec mohla býti vybírána. Jestliže pak dávková pravidla přijatá obcí K. nerozeznávají — jak to činí pravidla vzorcová — dvojí sazby všeobecného vodného, nýbrž mají pouze sazbu jedinou, pak nemá jejich ustanovení § 3 odst. 1 — že základem pro vyměření vodného je (také) účel místností — převzaté prostě mechanicky ze vzorcových pravidel, vůbec významu.

Proti názoru stížnosti svědčí dále ustanovení § 2 prav., podle něhož všeobecné vodné platí se již za pouhou možnost bráti vodu z veřejného vodovodu. Ustanovením tím zřejmě vysloveno, že povinnost platiti vodné není podmíněna skutečným odebíráním vody, nýbrž nastává již tehdy, jakmile majiteli domu byla obcí poskytnuta možnost vodu odebírati. Rovněž dlužno poukázati na to, že § 5 prav., který stanoví výjimky ze zásadní povinnosti platiti všeobecné vodné, a jehož ustanovení nelze tedy vykládati extensivně, nepoužívání místností jako důvod vynětí její z dávkové povinnosti nenormuje. Konečně nelze ani ze slova »užívatel« v § 3 odst. 2 pravidel nijak souditi, že by se dávka vybírala jen z místností, kterých se skutečně užívá, neboť užívatelem ve smyslu pravidel jest ten, kdo místnostmi je oprávněn disponovati, čili prostě, kdo je držitelem místností. Že tomu tak, patrno z ustanovení § 4 odst. 1, který uznává za povinného dávkou každého, »kdo má místnosti přímo od majitele domu najaty nebo komu byly místnosti bezplatně přenechány«. Není-li u nájemníka předpokladem dávkové povinnosti skutečné užívání místností, nelze předpoklad takový supponovati ani na majitele domu.

Správně proto žal. úřad pojal dávková pravidla a právem uznal st-le povinným platiti dávku mu předepsanou.

## Č. 10.710.

**Obecní dávky. — Řízení správní: Při odvoláních z rozhodnutí stížnostního sboru hlav. m. Prahy ve věci všeobecného vodného a kanalisačního poplatku nestačí podání na poštu k zachování odvolací lhůty.**

(Nález ze dne 14. září 1933 č. 15.391.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9970/32, 10 164/32.

Věc: Ing. Antonín M. a Ing. Berthold M. v P. proti zemskému úřadu v Praze o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutími odmítl zem. úřad v Praze jako opožděná odvolání, jež st-lé podali z rozhodnutí Sboru hlavního města Prahy pro vyřizování stížností z 11. června 1930 ve věci předpisu všeobecného vodného a poplatku kanalisačního z domu ... v Praze za roky 1926 a 1927, poněvadž odvolání došlo do podatelny místní úřadovny na S. teprve 15tý den po doručení rozhodnutí Sboru pro vyřizování stížností.

Ve stížnostech, podaných na rozhodnutí zem. úřadu zastávají st-lé názor, že 14denní lhůtu k podání odvolání předepsanou v § 12 zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. dodrželi, poněvadž v této lhůtě odvolání bylo odevzdáno poštovní dopravě. St-lé tudíž připouštějí, že v daném případě platila rekursní lhůta 14denní, ale dovozují, že v této lhůtě odvolání podali, neboť je odevzdali poslední den této lhůty k poštovní dopravě do